

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹמִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּו: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מִנְקֹד

פְּרִשְׁת בִּי־תֵּעָא

מִבְּאָר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחֱמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך כ"ג - חלק י"ג

קונטרס 673

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָא יִפְקֹדוּ בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

יְהוָה שֶׁעַר לֵה צִדִּיקִים יְבוֹאוּ בוֹ

סֵפֶר

אור הַרְשָׁב"י

בוֹ יִבָּאֵר:

- א. מַעֲלֹת אֲמִירַת הַזֶּהר בַּחֲדָשׁ אֱלֹל.
- ב. הַתַּעֲוִרוֹת לַחֲדָשׁ אֱלֹל.
- ג. בַּחֲמֹשׁ דְּקוֹת נַעֲשָׂה בַּעַל תְּשׁוּבָה.
- ד. כָּל אֶחָד יְכוּל לְזַכּוֹת לַהוֹיֹת אֲבָרָהֶם אֲבִינוּ.
- ה. גַּם אֲדַמְּוִרִי"ם רַבָּנִים וְרֹאשֵׁי יוֹשִׁיבוֹת שְׂאִינָם מַעֲוָרִים לְלַמּוֹד הַזֶּהר הַקְדוּשׁ, הֵם מְרֹאשֵׁי הַעֲרָב רַב וְהֵם הָאֲשָׁמִים עַל כָּל צְרוֹת יִשְׂרָאֵל.
- ו. 1000 רַבָּנִים גְּדוּלֵי יִשְׂרָאֵל אֲמִתִּיִּם מוֹדֵר הַעֲבָר וּמוֹדֵרֵנוּ מַעֲוָרִים לְלַמּוֹד הַזֶּהר הַקְדוּשׁ.
- ז. רַק הַלּוֹמְדִים זֶהר הַקְדוּשׁ יִזְכּוּ בַּעֲוֹלָם הַבָּא לְמוֹ עַדוֹ הַעֲלִיּוֹן.
- ח. עַל יְדֵי תוֹרַת הַסּוּד יְכוּלִים לְזַכּוֹת לְחַמְשֵׁים שְׁעָרֵי קִדְשָׁה.
- ט. מִי לָקָה סוּד זֶה שֶׁחֲסִפְרִידִים יִהְיוּ מִהֲרָאוֹנוֹם שֶׁיִּקְבְּלוּ פָנָי מוֹשִׁיחַ צִדְקָנוּ ?
- י. שְׁעָה אַחַת לְמוֹד זֶהר הַקְדוּשׁ בִּשְׁבַת קִדְשׁ שָׁנָה לְמוֹאֵה אֱלֹהִים אֲבָרָבִים שְׁלֹמִידִים כָּל אֶחָד 10 שְׁעוֹת בְּיוֹם.

יִוצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מַפְעֵל הַזֶּהר הָעוֹלָמִי"

בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמֶשׁ תּוֹבֵב"א

אֱלֹל תַּש"ע לַפ"ק

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזה (זה חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר כאילו עשה כולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיך, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כולו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ" אב"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי כהונה חלק אר"ח סי' י"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדולתו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם היום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועוד – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרוותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה ה'א – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על כן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמוח לאבינו שבשמים – על כן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקבדך ובהשתחויה, שנקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריה אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (תפלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עוינו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלימודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

תפלה לרפואות וישועות

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמן את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש ליכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשתו) [לרפואות ...] [ישועות ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל וארצה ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

הטיבה ה' לטובים

הספר הזה נדפס

בנדבבת הרה"ח מוהר"ר

חיים אברהם ישעיהו בן ביילא ושלמה

לרפואה שלימה במהרה

זכות התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי וחבורתו
הקדושה תעמוד לו למליץ יושר, שימלא ה' כל
משאלות לבו לטובה ולברכה, בבריות גופא, פרנסה
בשפע וברווח, עושר וכבוד, אריכות ימים ושנים
טובים בבריאות השלימות, אכ"ר.

התנצלות המוציאים לאור

היות והשקענו עמל רב ודמים מרובים שיצא הספר לאור מבורר
ומנופה בלא שגיאות [לפי כוחותינו], ובכל זאת אמר נעים זמירות
ישראל שגיאות מי יבין, ואפשר שנשארו אי אלו טעויות הדפוס
וכדומה - לכן בקשתנו מכל לומד בספר באם ימצא טעות להודיעינו,
ותודה למפרע, כדי שנוכל לתקנו בהוצאה הבאה בעזרת ה'.

הבעלות וכל הזכויות אינן שמורות למחבר

כל אחד יכול לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, [וכל המעוניין יכול
לקבל הטקסט חינם]. לאחסן במאגר מידע, לסדר או לקלוט בכל דרך
ובכל אמצעי אלקטרוני אופטי או מכני אחר - כל חלק שהוא מהחומר
בספר זה ובכל הספרים שהוצאנו לאור, הן ליחיד, הן לשימוש מסחרי
מכל סוג שהוא בחומר הכלול בספר זה מותר ומצוה בהחלט בלא
רשות מפורשת בכתב, ואם אחד מעוניין להדפיס נעזור לו בכל
כוחותינו להוציא לאור בפחות מדמי עלות הספר.

וְהָיוּ אֵלָיו הַהִיכָלוֹת יֵשׁ הִיכָל
אֶחָד, וְאוֹתוֹ הִיכָל נִקְרָא הִיכָל
פּוֹעֲלֵי אֵן, וְלוֹקְחִים אוֹתוֹ
וּמְכַנְיָסִים אוֹתוֹ בְּאוֹתוֹ הִיכָל,
וְשֵׁם נִטְרָד בְּכָל יוֹם וְיוֹם, וְזֶה
קֶשֶׁה מְגִיהֶנָּם. אִם יֵשׁ לוֹ גּוֹאֵל -
טוֹב, וְאִם לֹא - לֹא יוֹצֵא מִשָּׁם
לְעוֹלָמִים. וְעַל זֶה כְּתוּב (תהלים
קכז) אֲשֶׁרִי הִגְבֵּר אֲשֶׁר מְלֵא אֶת
אֲשַׁפְתּוֹ מֵהֶם וְגו'. כֹּאֲשֶׁר יֵשׁ
לָהֶם גּוֹאֵל לֵאלֹלוֹ שְׁלֹא זָכוּ, צָרִיךְ
לְאוֹתָהּ אֲשֶׁה מִמֶּשׁ שֶׁהוּא עוֹב
שָׁם, בְּמָקוֹם שֶׁנִּפְשׁוּ וּרְצוֹנוֹ הִיָּה
שָׁם תָּמִיד וְנִדְבֵק בְּרָצוֹן
וְהִשְׁתַּוְּקוּת. וְכֹאֲשֶׁר הִשְׁתַּמֵּשׁ
בְּאוֹתוֹ מְקוֹם אַחֲרֵי שֶׁל הַמֶּת,
אוֹתָהּ הִתְדַּבְּקוֹת שֶׁל הַתְּשׁוּקָה
שֶׁל הַנֶּפֶשׁ שֶׁעוֹב בְּאוֹתוֹ מְקוֹם
מִתְעוֹרְרָת בְּהִתְעוֹרְרוֹת הָאִשָּׁה
שֶׁמִּתְעוֹרְרָת אֵלָיו וְאַחֲרֵי שֶׁשָּׁם
רְצוֹנוֹ בְּאַחֲרָה בְּאוֹתוֹ מְקוֹם. אִזּוֹ
הִתְעוֹרְרוֹת זֶה מִתְעוֹרְרָת לְאוֹתוֹ מִתְּ
בְּאֵלֵי הַהִיכָלוֹת וְיוֹצֵא מִשָּׁם.

וּמִכְנֵה אֶחָד מֵאלֵי בְּעָלֵי מִגְנִים
בֹּא עִמּוֹ, וְחֹזֵר אֲדָם לְאוֹתוֹ
מְקוֹם וְשׁוֹב לִימֵי עֲלֻמִּיו. אוֹתוֹ
מִמְנָה קוֹרָא עָלָיו: אוֹי שִׁיֵּצֵא
שִׁכְרוֹ בְּהִפְסָדוֹ. מִי שֶׁהִיָּה זָקֵן,
חֹזֵק תֵּינוּק לְצַחֵק בּוֹ. וְעַם כָּל
זֶה, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא רְצוֹנוֹ
לְעִשׂוֹת עִמּוֹ טוֹבָה לְתַקְּנוֹ בְּזֶה
הָעוֹלָם, וְזֶהוּ שֶׁאֲדוֹנוֹ מִתְרַצֶּה
בּוֹ. נֶעַר מְשִׁתִּים עֲשֶׂה שְׁנַיִם
שֶׁלֹּא הַשְּׁלִים לְעֲשִׂרִים אוֹ שֶׁהוּא
נֶעַר שֶׁלֹּא נְשׁוּי, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא עוֹקֵר אוֹתוֹ, וְשׁוֹתֵל אוֹתוֹ
לְבִסּוֹף בְּצַד אֲבִיר בְּקִשִּׁי, וְזֶה לֹא
הוֹלֵךְ לְאוֹתוֹ כְּתוּל.

בֵּין גֵּן עֵדֶן וְגִיהֶנָּם יֵשׁ סֵלַע אֶחָד,
וְזֶה הוּא סֵלַע הַמַּחְלָקֶת. מִדּוּעַ
נִקְרָא כֵּן? מִשּׁוּם שֶׁכָּל בְּנֵי
הָעוֹלָם עוֹשִׂים מַחְלָקֶת בְּרַבּוֹנָם
עַל אוֹתוֹ נֶעַר. וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
רוֹאֶה בּוֹ שֶׁלֹּא יִצְלִיחַ, שָׁאֵם

וְגוֹ אֵינוֹן הִיכָלִין אֵת הִיכָלָא חֲדָא. וְהָהוּא
הִיכָל אֶקְרִי הִיכָל פּוֹעֲלֵי אֵן, וְנִטְלִין לִיה
וְעֵאלִין לִיה בְּהָהוּא הִיכָלָא וְתַמָּן אֶתְטָרִיד
בְּכָל יוֹמָא וְדָא קֶשֶׁה מְגִיהֶנָּם. אִי אֵת לִיה
פְּרוּקָא, יֵאוֹת. וְאִי לָאו, לֹא נִפִּיק מִתַּמָּן
לְעֵלְמִין. וְעַל דָּא כְּתִיב (תהלים קכ"ז) אֲשֶׁרִי הִגְבֵּר
אֲשֶׁר מְלֵא אֶת אֲשַׁפְתּוֹ מֵהֶם וְגו'. כֹּד אֵת לֹון
פְּרוּקָא לְאֵינוֹן דְּלֹא זָכוּ, אֵיצְטְרִיף לְהִיָּה
אֶתְתָּא מִמֶּשׁ דְּהוּא שָׁבַק תַּמָּן, בְּאַתֵּר דְּנִפְשִׁיה
וּרְעוּתִיה הָיָה שׁוֹי תְּדִיר וְאֶדְבֵּק בְּרְעוּתָא
וְתִיאוּבְתָא. וְכֹד אֶשְׁתַּמֵּשׁ בְּהָהוּא אֶתֵּר אַחֲרָה
דְּמִיתָא, הָהוּא דְּבִיקוֹ דְּתִיאוּבְתָא דְּנִפְשָׁא
דְּשָׁבַק בְּהָהוּא אֶתֵּר אֶתְעַר בְּאַתְעֲרוּתָא
דְּאַתְתִּיה דְּאַתְעֲרָת לְגַבִּיה וְאַחֲרָה דְּשׁוֹי
רְעוּתִיה בְּאַחֲרָה בְּהָהוּא אֶתֵּר. כִּדִּין אֶתְעַר דָּא
מִתְעַר לְהָהוּא מִיתָא בְּאֵינוֹן הִיכָלִין וְנִפְק
מִתַּמָּן.

וְחֵד מִמְנָא מֵאֵינוֹן מֵאֲרִי תְּרִיסִין אֶתִּי עֲמִיה
וְאַתְהֵדֵר בֵּר נֵשׁ לְהָהוּא אֶתֵּר וְיִשׁוּב לִימֵי
עֲלֻמִּיו. הָהוּא מִמְנָא קְרִי עָלִיה, וְוִי דְּנִפִּיק
אַגְרִיה בְּטִיקוּלִיה. מָאן דְּהָיָה סִיב אֶתְהֵדֵר
רְבִיָּא לְחִיכָא בִּיה. וְעַם כָּל דָּא, קְדָשָׁא בְּרִיף
הוּא רְעוּתִיה לְמַעַבְד עֲמִיה טִיבו לְאַתְתַּקְנָא
בְּהִאי עֲלֵמָא, וְדָא אִיהוּ דְּמֵאֲרִיה אֶתְרַעִי בִּיה.
רְבִיָּא מִתְרִיסֵר שְׁנִין דְּלֹא אֲשָׁלִים לְעֲשָׂרִין אוֹ
דְּאִיהוּ רְבִיָּא דְּלֹא נְסִיב, קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא
אַעְקֵר לִיה, וְשִׁתִּיל לִיה לְבִתֵּר בְּסִטְרָא דְּאֲבוּי
בְּקִשְׁיו, וְדָא לֹא אֲזִיל לְהָהוּא כּוֹתֵלָא.

בֵּין גֵּן עֵדֶן וְגִיהֶנָּם אֵיכָא חֵד טִינְרָא וְדָא הוּא
טִינְרָא דְּמַחְלֻקָת. אֲמַאי אֶקְרִי הָכִי, בְּגִין
דְּכָל בְּנֵי עֲלֵמָא עֲבָדִין פְּלִיגָא בְּמֵאֲרִיהוֹן עַל
הָהוּא רְבִיָּא. וְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא חֲמִי בִּיה
דְּלֹא יִצְלַח, דְּאִי אֶתְקִשִׁי לֹא אֶתְנַטֵּעַ בְּנִטְיַעָא

יתקשה, לא ננטע בנטיעה טוב.
ועתה שהוא רך וראוי לעקרו,
נעקר, ושותל אותו הקדוש ברוך
הוא.

באשר נעקר, עולה אצל אותו
סלע, ושם היכלות ידועים לאלו,
וחללות ומחנות רבים עומדים
שם שממנים עליהם. וכלם
בחשבון עומדים, ועומדים שם
עד שנגאלו מצד של אביו. ואם
לא אביו, לעתים עומדים
לחמשים שנה, ועושה בו
הקדוש ברוך הוא טובה ונגאל
בקרובו שקרוב לו או אחיו.

ובמה גאלות מזמין הקדוש
ברוך הוא לאותו אדם. הגוף
הראשון מה יהיה ממנו? שאלה
שאלו לפני החברים, אם יתקנים
אותו גוף אם לא. אם תאמר
שלא יתקנים, וכי יאבדו מעשה
ידיו של הקדוש ברוך הוא! ?
אם חייב היה הרבה ולא ראוי
להתקנים, לא שאלתי. שודאי
נאבד ולא יתקנים.

אבד כמה הם שחוזרים לזה
העולם ונתקנו גופם, מה יהיה
ממנו? הגוף ההוא לא נאבד,
שהרי הקדוש ברוך הוא לא
יאבד מעשה ידיו, ובריות
מזמנות לעשות ממנו. ואלו היו
גופים שחוזרים בלי רוח.

באשר עתיד הקדוש ברוך הוא
להחיות המתים, אלו יבנו
וקומו ארבעים יום בלי רוח.
והקדוש ברוך הוא חס עליהם
ושולח עליהם רוח שנושבת בגן
עדן, וקומו על עמדם ויהיו
שמים לצדיקים שעוסקים
בתורה. ואלו ימותו כמקדם,
ואחר כך יקומו להם, ועל זה
כתוב (קהלת ד) ושבת אני את
המתים שכבר מתו, מזמן
קדמון.

באשר יקומו, ידעו את קונם

שפיר. והשתא דאיהו רפיכא ויאות
לאתעקרא, אתעקר ושתיל ליה קדשא ברין
הוא.

כד אתעקר עאל לגביה ההוא טינרא ותמן
היכלין ידיעאן לאילין וחיילין ומשיריין
סגיין קיימין תמן דממונין עלייהו. וכלהו
בחושבנא קיימי, וקיימי תמן עד דאתפריקו
בסטרא דאבוי. ואי לאו אבוי, זמנין דקיימי
לחמשין שנין ועביד ביה קדשא ברין הוא
טיבו ואיפרק בקריבא דקריב ליה או אחוה.
ובמה פרוקי אזמין קדשא ברין הוא לההוא
בר נש. גופא קדמאה מה תהא מניה.
שאלתא שאילו קמיה חבריאי, אי יתקנים
ההוא גופא, אי לאו. אי תימא דלא יתקנים,
וכי ייבדון עובדי ידוי דקודשא ברין הוא. אי
חייבא הוה סגי ולא אתחזי לאתקיימא, לא
שאיילנא. דודאי אתאביד ולא אתקנים.

אבד כמה אינון דאתהדרו להאי עלמא
ואתתקנו גופא מה תהא מניה. ההוא
גופא לא אתאביד, דהא קדשא ברין הוא לא
יאבד עובדי ידוי ופריין זמנין למעבד
מנייהו. ואינון הוו גופין דאתהדרן בלא
רוחא.

כד זמין קדשא ברין הוא לאחייא מתייא,
אלין יתבנון ויקומון ארבעין יומין בלא
רוחא. וקודשא ברין הוא חס עלייהו ומשדר
עלייהו רוחא דנשיב בגנתא דעדן ויקומון
בקיימיהון ויהון שמשין לצדיקייא
דמתעסקין באורייתא. ואלין ימותון
כמלקדמין ולבתר יזמון לון, ועל דא כתיב
(קהלת ד) ושבת אני את המתים שכבר מתו,
מקדמת דנא.

כד יקומון ינדעון למאריהון ידיעה דלא

ידיעה שאינה ברורה כשאר בני אדם, ואלו שמשים של העם הקדוש. בספרו של שלמה על אלו הגופים כתוב, (דניאל יב) ורבים מישגי אדמת עפר יקיצו אלה וגו' ואלה וגו'. בין צדיקים בין רשעים - קומו, ועל זה כתוב בהם בארץ סתום - ורבים, ולא כתוב מי אלו.

ומשום כל זה, אף על גב שאמרנו שנשברו - לא כף. שהרי אין לנו גוף מאלו שלא קומו מדור המבול ודור הפלגה, וישברו במקדם. דור המבול מה כתוב בהם? כי השחית כל בשר את דרכו, משחיתים אותו איבר. משום זה נענשו. אף כאן, כל אלו שלא זכו לבנים, אין להם חלק באותו עולם עד שמתתקנים. ואפלו לחמשים דורות מחזיר להם הקדוש ברוך הוא, כמו שנתבאר. מצוה לחלוץ את יבמתו, הרי נתבאר הואיל ואין רצון של זה או של זה, ולא נתקן בבחיכות, יש לחלוץ.

ואם תאמר, במקום שמצויים חיים יש סנדל ביפי של תקוני הרגלים, שכתוב (שיר השירים ז) מה יפו פעמיך בנעלים בת נדיב וגו', משום שנה הוא מקום שמצויים בו חיים. ובמקום שמצויה בו מיתה אין סנדל כלל, משום שהוא צד שאין בו תקון של רגלי בני אדם, ומשום זה אין בו סנדל. וכל אלו הצדדים שמתפשטים ממנו, כלם משגי רגלים עד שמשנתנה רגלי התרנגול.

במלכות שבא כתוב (מלכים א-א) ותבא לנסתו בחידות, אחד שעשה לרגליו סנדל של הצד האחר. מה פתוי? (שם) ויגד לה המלך את כל לבבה [דבריה]. ולא כתוב ויעש לה גלה לה הסוד ולא הצטרף לעשות לה סנדל, שאין דרך לאותו צד בזה.

אתר דשריין ביה חיים. ובאתר דשריא ביה מותא לית סנדל כלל, בגין דאיהו סטרא דלית ביה תיקונא דרגלין דבר נש. ובגין כך לית ביה סנדל. וכל אינון סטריין דמתפשטין מניה, כולהו משגיין רגלין עד דאשתגי כרגלא דתרנגולא.

מלכות שבא כתיב (מלכים א א) ותבא לנסותו בחידות, חדא דעביד לרגלוי סנדלא דסטרא אחרא. מה כתיב (מלכים א א) ויגד לה המלך את כל דבריה, ולא פתיב ויעש לה. גלי לה רזא ולא אצטרף למעבד לה סנדלא, דלאו אורחא להאי סטרא בהאי.

ברירא כשאר בני נשא ואלין שמשין דעמא קדישא. בספרא דשלמה על אלין גופין פתיב, (דניאל י"ב) ורבים מישגי אדמת עפר יקיצו אלה וגו' ואלה וגו'. בין זכאין בין חייבין יקומון, ועל דא כתיב בהו באורח סתים, ורבים. ולא כתיב מאן אינון.

ובגין כל דא אף על גב דאמרין דאתברו לאו הכי. דהא לית לן גופא מאלין דלא יקומון מדור המבול ודור הפלגה, ויתברון במלקדמין. דר המבול מה כתיב בהו כי השחית כל בשר את דרכו, מחבלין ההוא שייפא. בגין כך אתענשו. אוף הכא כל אינון דלא זכו לבגין, לית לון חולקא בההוא עלמא עד דמתתקנו. ואפילו לחמשין דרין אהדר לון קדשא בריה הוא כמה דאתמר. פקודא לחלוץ את יבמתו, הא אתמר הואיל ולית רעותא דהאי או דהאי, ולא אתתקנו בבחיכו, אית לחלוץ.

ואי תימא באתר דשריין חיים אית סנדל בשפירו דתקונא דרגלין, דכתיב (שיר השירים ז) מה יפו פעמיך בנעלים בת נדיב וגו' בגין דדא איהו אתר דשריין ביה חיים. ובאתר דשריא ביה מותא לית סנדל כלל, בגין דאיהו סטרא דלית ביה תיקונא דרגלין דבר נש. ובגין כך לית ביה סנדל. וכל אינון סטריין דמתפשטין מניה, כולהו משגיין רגלין עד דאשתגי כרגלא דתרנגולא.

ומשום זה מי שרואה בחלומו
שנותנים לו סנדלים לרגליו,
ודאי שחיים נמסרו לו. ומי
שרואה שפושטים ממנו סנדל,
בדין צד האחר ימסר אם לא
ישוב. ועל זה יש לשלף לזה
ולתת אותו תוך עפר, סוד זה
סנדל שהוא רגיל בו לא ישלף,
כדי שלא יסור ממנו. אבל צריך
סנדל אחר לשלף ממנו, וכמה
הם.

אלו בעלי מגנים באותו צד
שמתאספים שם להנעיל אותו
סנדל לאותו צד, ולא יכולים.
חוזר אצל אותו מת ובה בטענות
עליו לפני הקדוש ברוך הוא
לחוס עליו, והקדוש ברוך הוא
חס עליו.

ומשום אותו סנדל חוזר לאותו
מקום ארבעים ימים וסר מאותו
מת, וכל אלו בעלי מגנים שלו.
והקדוש ברוך הוא נותן לו ענש
וגואל אותו, אבל לא נכנס תוך
המקדש. ומקום מתקן להם
מחוץ לגן עדן, ושם עומדים
ומודים ומשבחים להקדוש
ברוך הוא ורואים אותו מרחוק
ואת אותו האור של עדן
הצדיקים שבגן עדן ומתבלישים
במעשיהם. אשריהם הצדיקים
בעולם הזה ובעולם הבא. (ע"כ)

מהחשמוטות.

ארבעים יפנו לא יסיף וגו' (דברים
כה). מצוה זו להלקות הרשע,
שהוא סמאל, שעתידי הקדוש
ברוך הוא להכותו חמשים
מכות, משום שעשה עצמו
אלוה. יבא ייחוד שמייחדים בו
ישראל בכל יום בכ"ה אותיות,
ויכה בהם את מי ששם עצמו
אלוה. ואינו אלא עבד מטנף.
ואלו שסרחו בה, תקן להם
הקדוש ברוך הוא (להבות) ביו"ד
ה"א וא"ו, שהם ארבעים חסר

ובגין כך מאן דחמי בחלמיה דיהבין ליה
סנדלין לרגלוי, ודאי חיין אתמסרין
ליה. ומאן דחמי דאעדן מגיה סנדלא, בדינא
סטרא אוחרא יתמסר, אי לא יתוב. ועל דא
אית לאשלא לאהאי ולמיהב ליה גו עפרא,
רזא דא סנדלא דאיהו רגיל ביה לא תשלוף,
בגין דלא לאעדא מגיה. אבל איצטרף
סנדלא אתרא למשלף מגיה, וכמה אינון.

אלין מארי תריסין בההוא סטרא דמתכנפי
תמן לאנעלא ההוא סנדלא לההוא
סטרא, ולא יכלין. אהדר לגביה ההוא מיתא
וקא טעין עליה קמיה דקודשא בריך הוא
למיחס עליה. וקודשא בריך הוא חס עליה.
ובגין ההוא סנדלא, אהדר לההוא אתר
ארבעין יומין ואתעדי מההוא מיתא
וכל אינון מארי תריסין דיליה. וקודשא בריך
הוא יחיה ליה עונשא ופריק ליה, אבל לא
עאל גו מקדשא. ואתר מתתקנא להו לבר
מגנתא דעדן ותמן קיימין ואודן ומשבחין
לקודשא בריך הוא וחמאן ליה מרחיק
וההוא נהירו דעדונא דצדיקייא בגנתא דעדן
ואכספו בעובדין. זכאין אינון צדיקייא
בעלמא דין ובעלמא דאתי. (עד כאן מהחשמוטות).

ארבעים יפנו לא יסיף וגו', (דברים כה) פקודא
דא להלקות לרשע, דאיהו סמאל,
דעתידי קדשא בריך הוא למחא ליה חמשין
מחאן. בגין דעבד גרמיה אלוה. ייתי יחודא,
דמייחדן ביה ישראל בכל יומא, בכ"ה
אתוון, וימחי בהון, למאן דשוי גרמיה
אלוה, ולא איהו אלא עבד מטנף. ואלין
דסרחו בה' תקין לון קדשא בריך הוא, (למחא)
ביו"ד ה"א וא"ו, דאינון ארבעים חסר חד.
ובהאי שמא, מחא קדשא בריך הוא עשרה

אחת. ובשם זה מכה הקדוש ברוך הוא עשר מכות את האדם ועשר לחנה, עשר לנחש ותשע לארץ, משום שכלם סרחו באות ה'. ולכן (בראשית א) כי עשית זאת. כי ישבו אחים יחדו ומת אחד מהם ובן אין לו וגו', יבמה יבא עליה ולקחה לו לאשה ויבמה (דברים כה) פקודא דא, ליבם אשת אח דאשת אח איהי ד', ועם א"ח איהי אחד. ואם חס ושלום לפיה לאו איהו, למייתי אח על ד', דאיהי אתתיה בת זוגיה דא"ח, עבדי פרודא, ועאל סמאל אל אחר באמצעיתא, ואתמר ביה, (בראשית לח) ושחת ארצה לבלתי וגו', דאסתלק קוצא דאת ד' מן אחד. ובגין דא, והיה אם בא אל אשת אחיו ושחת ארצה לבלתי נתן זרע לאחיו. והשחתת זרעא, מנע מניה פמה ברכאן, ופרודא דייחודא. ובגין דא ויהי ער בכור יהודה רע בעיני ה' וימיתהו ה'.

וייחודא דאח עם ד' בצדיק. ובעז בגין דאתתקף על יצריה, אקרי צדיק. והאי איהו בוע"ז, ב"ו ע"ז, תקיף ביצריה. (איוב לג) הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר, וזה יה"ו שכלולות שלש אותיות (אבות) בצדיק, ליבם ה'. ובינה - בן י"ה, בגללה נאמר (רות ד) וזאת לפנים בישראל על הגאולה ועל התמורה לקים כל דבר. כאן רומז שנוי השם, וזה מצפ"ץ כאן, וזאת לפנים בישראל. וזה שנוי מקום, אהי"ה, איה מקום פבורו להעריצו. יה"ו הוא אהי"ה, וזה שנוי מקום. שנוי מעשה, אדנ"י, א' אהי"ה, י' יהוה, שניהם משתנים באדנ"י.

וזאת התעודה בישראל. התעודה - אם העלונה, (ישעיה ח)

מכתשין לאדם. ועשרה לחנה. ועשרה לנחש. ותשעה לארעא. בגין דכלהו סרחו באת ה'. ובגין דא, (בראשית ג) כי עשית זאת. (ע"ב). כי ישבו אחים יחדו ומת אחד מהם ובן אין לו וגו', יבמה יבא עליה ולקחה לו לאשה ויבמה. (דברים כה) פקודא דא, ליבם אשת אח דאשת אח איהי ד', ועם א"ח איהי אחד. ואם חס ושלום לפיה לאו איהו, למייתי אח על ד', דאיהי אתתיה בת זוגיה דא"ח, עבדי פרודא, ועאל סמאל אל אחר באמצעיתא, ואתמר ביה, (בראשית לח) ושחת ארצה לבלתי וגו', דאסתלק קוצא דאת ד' מן אחד. ובגין דא, והיה אם בא אל אשת אחיו ושחת ארצה לבלתי נתן זרע לאחיו. והשחתת זרעא, מנע מניה פמה ברכאן, ופרודא דייחודא. ובגין דא ויהי ער בכור יהודה רע בעיני ה' וימיתהו ה'.

וייחודא דאח עם ד' בצדיק. ובעז בגין דאתתקף על יצריה, אקרי צדיק. והאי איהו בוע"ז, ב"ו ע"ז, תקיף ביצריה. (איוב לג) הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר, וזה יה"ו שכלולות שלש אותיות (אבות) בצדיק, ליבם ה'.

ובינה בן י"ה, בגינה אתמר, (רות ד) וזאת לפנים בישראל על הגאולה ועל התמורה לקיים כל דבר. הקא קא רמזי שנוי השם, ודא מצפ"ץ הקא, וזאת לפנים בישראל. ודא שנוי מקום, אהי"ה, איה מקום פבורו להעריצו. יה"ו, איהו אהי"ה, ודא שנוי מקום. שנוי מעשה, אדנ"י, א' אהי"ה, י' יהוה, תרוייהו משתנים באדנ"י.

וזאת התעודה בישראל, התעודה, אימא עלאה, (ישעיה ח) צור תעודה חתום תורה

צור תעודה תתום תורה בלמדי.
הוא חותם העולם, חותם
השמים והארץ. על התמורה -
שכינה תחתונה. באיזה מקום
התחבאה? בעולם שלה,
מטטרו"ן, וישנה, שם היא
משתנה. ואדם שנאמר בו (שם מד)
כתפארת אדם לשבת בית, (איוב

יד) משנה פניו ותשלחהו.
ורבן פרשה חכמי המשנה, לא
כשאני נכתב אני נקרא. בעולם
הזה נכתב יהוה, ונקרא אדנ"י.
והרי כתוב (מלאכי ג) אני ה' לא
שניתי. בכתובה לא משתנה,
אבל בקריאה משתנה. שכתובה
שהיא מקומו, לא משתנה.
בקריאה שהיא מחוץ למקומו,
משתנה. (שמות כג) השמר מפניו
ושמע בקלו אל תמר בו. משום
ששפחה שלו אדנ"י, שמה כשם
המלכה, והקדוש ברוך הוא בו
משתנה, משום שהוא נער. בו
סוד (רחק) (איוב לג) ישוב לימי
עלומיו.

אבל שכינה אצל הקדוש ברוך
הוא לא משתנה, והקדוש ברוך
הוא לא משתנה אליה, זהו
שכתוב אני ה' לא שניתי. אני -
השכינה. ה' - העמוד האמצעי.
שלף איש נעלו - זה סנדלפון,
סנדל הוא לקדוש ברוך הוא,
ונעל לשכינה. אבל תפארת,
שכולל שש ספירות, הוא גוף
ליהו"ה. ומלכות גוף לשכינה,
שהוא אדני.

ונגשה יבמתו אליו לעיני הזקנים
וחלצה נעלו מעל רגלו וגו'.
מצוה זו לחלץ, וזהו חליצת
רוח מאותו גוף, שצריך לנהג
עמו כפאח, ואותו קשר האהבה
שעם אחיו מתיר ממנו, ואותה
רוח הולכת נע ונד עד שמוצאת
גואל. זהו שכתוב (ויקרא כה) או
דדו או בן דדו יגאלנו או משאר

בלמודי. איהו חותם העלמא, חותם דשמיא
וארעא. על התמורה, שכינתא תתאה. באן
אתר אתטמרת. בעוליימא דילה, מטטרו"ן,
וישנה תמן, איהי משנה. ואדם דאתמר ביה
(ישעיה מד) כתפארת אדם לשבת בית, (איוב יד)
משנה פניו ותשלחהו.

ובגין דא אוקמיה מארי מתניתין, לא כשאני
נכתב אני נקרא, בעולם הזה נכתב
יהוה, ונקרא אדנ"י. והא כתיב (מלאכי ג) אני יי'
לא שניתי. בכתובה לא אשתני, אבל בקריאה
אשתני. בכתובה דאיהו אתריה, לא אשתני.
בקריאה דאיהי לבר מאתריה, אשתני. (שמות כג)
השמר מפניו ושמע בקולו אל תמר בו. בגין
דשפחה דיליה אדנ"י, שמה כשם
מטרוניתא. וקודשא בריך הוא ביה אשתני,
בגין דאיהו נער. ביה רזא (רוחא) (איוב לג) ישוב
לימי עלומיו.

אבל שכינתא אצל קדשא בריך הוא לא
משתנית, וקודשא בריך הוא לגבה לא
אשתני, הדא הוא דכתיב, (מלאכי ג) אני יי'
שניתי, אני, שכינתא. יי', עמודא
דאמצעיתא. שלף איש נעלו, דא סנדלפון,
סנדל איהו לגבי קדשא בריך הוא, ונעל לגבי
שכינתא. אבל תפארת, דכליל שית ספירן,
איהו גופא ליהו"ה. ומלכות, גופא
לשכינתא, דאיהו אדני.

ונגשה יבמתו אליו לעיני הזקנים וחיצה
נעלו מעל רגלו וגו'. (דברים כה) פקודא
דא, לחלוץ. והאי איהו חליצת רוחא מההוא
גופא, דבעי לאנהגא עמיה כפאח, וההוא
קשירא דאחיה דעם אחיה מתיר מניה,
וההוא רוחא אזיל נע ונד, עד דאשפח
פרוקא. הדא הוא דכתיב, (ויקרא כה) או דדו או

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנות הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלוקי ואלוקי אבותי שיתקנים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזרפרא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלכנה באור החמה ואור החמה יהיה שבעתים באור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, ויזתם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וקראונו יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידי התקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עזאנו במהרה ביימינו. ויקוים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', בימים ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלוקי אבותי שזכיתי ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עילאה, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע בייעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי בפיך לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה דידן, ה' בדרך נחמנו ואין עמו אל נכר, יראו עיינינו וישמח לבנו ותגל נפשונו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך כבתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאהבה את שמו הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת).

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על כן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במיוחד בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עין פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אפילו אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, וצ"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר לימודים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזוהר הנשמה... ובימים שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמיוחד ביום הקדוש יום השבת שאין ערוך להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לקמי ותמותו ע"ה (ועין קב הישר) והנה שזכרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועין פלא יוציא ערך כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמנ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקָנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמנ) בְּחֵיכּוֹן וּבְיוֹמִיכּוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלָּה
וַיִּתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמנ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תַּשְׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאַמִּירִין בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן: עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְּעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וּלְהוֹן וּלְכּוֹן חֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבַע וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וּרְפוּאָה וּגְאֻלָּה וְסְלִיחָה וְכַפָּרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לָנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ)

הַשְׁבֵּכָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרִי אִישׁ יָרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיַּחוּס וַיַּחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֲהֵלוֹ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיַּצְרוֹר
בְּצִרוֹר הַחַיִּים נִשְׁמְתוּ. וַיִּשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵהוּ אֱלֹוֹ
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִּים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמַר אָמֵן:

הַשְׁבֵּכָה לְאִשָּׁה: אִשָּׁת חַיִּל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּגִינִים מְכַרָּה: שֶׁקֶר חֲחוֹן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִּתְהַלָּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרִי יָדֶיהָ, וַיִּתְּלֻהָ בְּשַׁעְרִים
מַעֲשִׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יַחוּס וַיַּחְמוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵהָ אֱלֹוֹהָ
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בָּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתתא ונחתתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באוריתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום בברומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוני בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהשיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלונית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהשיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

